

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: PAPP MIKLÓS [EVENTE] (ADANEDHEL)

Az új év beköszöntével is szinte minden hónapra jutott egy-egy esemény. Januárban lezajlott a megint sokak által látogatott Tolkien Nap. Ezt követte a Farsang, majd egy szervezői hétvége. Lefutott a Tolkien Levelező Verseny 13. évada, melyről két beszámolót is kaptunk: az egyik a nemzetközi kategória egyik résztvevőjétől, a Tolkien-tanulmányok Olasz Egyesületének tagjától, a másik egy rendezővé vált volt versenyzőtől érkezett. Végül, de nem utolsó sorban a KószaKommandórol is olvashattok egy rövid leírást, melytől talán ti is kedvet kaptok egy túrára.

Tolkien Nap – Középfölde Históriaja (2019. január 5.)
Írta: Vidra Bernadett (Arwen)

A Tolkien Nap egy olyan esemény volt, amin mindenképpen részt akartam venni. Lelkesen nézegettem az előadásokat édesapámmal, aki Tolkien-tisztelőként szintén semmi pénzért ki nem hagyta volna a rendezvényt. Mikor megérkeztünk, már a kapuban megragadott a feldíszített Alternatív Közgazdasági Gimnázium. Már itt elkezdtem érezni azt a kellemes bizsergést, ami mindig Középfölde hangulatát idézi fel bennem. Az előző évekhez hasonlóan idén is volt tünde hajfonás és tengwar emléklap írás, de tengwar írásoktatás és quenya nyelvelcke is akadt a programok között. A legnagyobb újítás talán a szabadulószooba volt, amely számomra egy mérőben új dolog a Tolkien Napon. Ugyanakkor hatalmas ötletnek tartom, hiszen muszáj egy kicsit feldobni az adrenalinszintet egy komoly mentális munka, mondjuk egy quenya nyelvelcke után. A helyek egy szempillantás alatt beteltek a szabadulószoobára, pedig egész nap üzemelt, de még így sem tudta teljes mértékben csillapítani a lelkes kalandvágyók szabadulókédvét.

Én ezzel szemben inkább a művelődést választottam, amit nem bántam meg, hiszen egyik legkedvesebb személyes élményemmé vált az *Aragorn sorsa: Messiás vagy Vándor* előadás. Aragorn nekem személyes nagy kedvencem a tolkien mitológiából, úgyhogy nem volt kérdés, hogy ezt az előadást én bizony meghallgatom. Örömeimre szolgált,

hogy szinte egész idő alatt tudtam figyelni az előadóra, felkészültsége pedig elismerésre méltó, mert tényleg professzionális előadást állított össze. A konklúzióban megállapította, hogy Aragorn sorsa inkább egy megváltói szerep, mint egy sima céltalan vándorélet.

Fotó: Krizsán Anna Regina (Snuffles)

Akárhová néztem, bárhová mentem a Tolkien Napon, egy segítő vagy szervező mindig volt az AKG termeiben és folyosóin, ahol csak tolkienos program volt, és ez a szervezethez nagy biztonságot és jókedvet adott a rendezvénynek és a résztvevőknek. Az egyetlen problémát a büfében tapasztaltam. Ott nem mindig volt a helyzet magaslatán az éppen aktuális „staff”, de mindenből lehet egy picit tanulni, biztos vagyok benne, hogy ez a szervezőknek is feltűnt.

Végezetül pedig a Tolkien Napról hazafele jövet azt éreztem, hogy sikerült a hely kémiajának visszarepítenie Középföldre, ami az egyik legszívmelengetőbb érzés, amit valaha éreztem.

Farsangi Bál – Lupercalia (2019. február 9.)
Írta: Kovács Kriszta és Kovács Kadosa

Idén februárban is megrendezésre került a Magyar Tolkien Társaság farsangi bálja, melynek témája az ókor volt. Ez az ötlet nagyon hálásnak bizonyult, hiszen nagyszerű hangulat uralkodott ezen az estén a fantasztikus jelmezekbe öltözött emberek között. Sokan saját maguk által varrt ruhákban jelentek meg, ami kifejezetten emelte az est fényét.

Fotó: Krizsán Anna Regina (Snuffles)

Fotó: Tuska Miklós (Adim)

A karnevált a vezetőség nyitotta meg a köszöntővel és a díjak átadásával. Majd megkezdődött a színes programok tömkelege. A nyitótánc, szakítva a hagyományokkal, idén nem keringő volt: három részből tevődött össze. Elsőként egy egyiptomi kavalkád, ami a humort képviselte; másodikként egy kínai színpad, ami a szépséget volt hivatott megmutatni; majd a római jelenet következett, ami a kor kegyetlenségét emelte ki.

Ezután a vendégek kipróbálhatták magukat egy több állomásból álló kreatív feladatsoron.

Az egyik legjobb játék szerintem az volt, amikor golyókkal kellett feldönteni a LEGO bábukat. Volt más érdekes szórakozási lehetőség is, például szörnyeket kellett feldönteni egy labdával, ami a csípődre kötött madzagon lógott. Másik kedvenc játékom az volt, amikor szívószállal át kellett fújni kapuk alatt a célig egy mini lasztit. A harcosabb lelkületűeknek ujjszkanderezésre volt lehetőség az arénában.

Szintén nagyon vicces játék volt a rabszolgalázadás. Páran, akik jelentkeztek, kaptak egy-egy követ, az jelezte, hogy ők nemesek, és rabszolgát tarthatnak. Bármit kértek, engedelmeskedni kellett nekik. Ám nekik is volt gondjuk, mégpedig a rabszolgalázadás. Amikor a műsorvezető felkiáltott, hogy „Lázadás!”, bárki elvehette a követ a nemesektől, így lépve a helyükre – és ezután ők parancsolhattak a többieknek.

Engem egy nemes örévé tett. Azután leejtette a követ, amelyet én felvettem, így én lettem az ő parancsnoka. Sok embert a szolgálómmá tettem, de sajnos eljött a rabszolgalázadás. – Segítség! – elkaptak, és elvették a követem. Megegyeztünk, hogy kié lesz a kő. Én cselből, egy másik emberrel együtt, értetlenkedve mentem az illetőhöz, aki a követ megszerezte, majd elkértem a kristályt, és elfutottam. Ugyanis az értetlenkedéssel csak álcáztam magam. Az a

vicces, hogy a társam se tudta, hogy ez csak álca, úgyhogy kergetni kezdett, de elbújtam a függöny mögé, és ott már nem talált meg.

Végig az est folyamán „komoly” spirituális tevékenység is folyt. Nagy tudású jósnő hozta az emberek tudomására lehetséges jövőjüket. Persze csak négy szemközt. Mindenesetre biztos vagyok benne, hogy a lottószámoknak is birtokában van. De természetesen, hogy önmagamtól megvédjen, ezeket titokban tartotta. Aztán, ki tudja... Még minden lehet...

Azoknak, akik fel akarták mérni ókori tudásukat, erre is lehetőségük nyílt, méghozzá egy csapatos kvíz keretében, melyen tíz másodperc állt a csapatok rendelkezésére, hogy megmondják a helyes választ.

Azután következett a tombola, ahol én húztam ki a számokat. (Egyébként sok könyvet lehetett kapni.) Végül jött a császárválasztás. Aphrodité aranyalmát gurított a jelmezszereny első öt helyezettjének. Meg kellett szerezni, majd bal kézzel felemelni. Én lettem a császár!

Köszönjük szépen a szervezést, mindenki munkáját, és nem felejtjük el azt sem, hogy kiváló volt a BÜFÉ!

Fotó: Tuska Miklós (Adim)

Szervezői hétvége (2019. március 2–3.)

Írta: Kőrösi Gergő (Tirion)

Idén március 2-án és 3-án volt az MTT szervezőképzéssel foglalkozó hétvégéje. Ez egy, a társaság önkéntesei számára szervezett „tréning”, ahol a szervezési feladatokhoz szükséges továbbképzéseken vesznek részt az emberek. Helyszínül Verőcét, a Lósi Majort választották a szervezők. A hétvégén nagyjából – nem egyidejűleg – olyan 20-25 ember vett részt, az előadókat is beleszámolva.

Számomra rendkívül tanulságos volt ez a hétvége. Mivel idén először leszek bármilyen formában is szervező,

úgy gondoltam, ez az alkalom semmiképp se árthat, talán még használni is fog.

Voltak olyan előadások, melyek során játékkal próbálták rávezetni az üzenetre. Ezt rendkívül jó ötletnek tartom, mert az ember szórakozás közben tanulhat valami fontosat. Minden előadást élveztem, és rendkívül tanulságosnak tartottam – ám, ami számomra leginkább megragadt, az Timár Bogáta előadása volt a kommunikáció fontosságáról, illetve annak legfőbb gátjairól és akadályairól, mondhatni, mechanizmusáról. Persze ehhez hozzájárul, hogy most jelentkeztem hasonló szakirányú felsőoktatásba is.

Én úgy éreztem, hogy az egész hétvége jó hangulatban és interaktívan zajlott, mindenki feltehetette kérdéseit, válaszolhatott mások mondanivalójára is, és mindenki odafigyelt a másikra, nem esett szét a diskurzus sosem. Ez már önmagában pozitívan értékelhető, de ha a megbeszélte dolgok meg is valósulnak, akkor tényleg elmondhatjuk, hogy a foglalkozás több szinten is elérte a célját. Én mindenképpen jó érzéssel jöttem haza.

Fotó: Kiss Tünde

Tolkien Levelező Verseny: Quendi kategória

(2018. október – 2019. március)

Írta: Renzo Caimotto (Daeron Vardamir)

Fordította: Papp Miklós Levente (Adanedhel)

Amikor az AIST (Tolkien-tanulmányok Olasz Egyesülete) Facebook-oldalán megláttam egy posztot a Tolkien Levelező Versenyéről, arra gondoltam: „Miért ne? Kipróbálom!”

Nem volt konkrét elképzelésem arról, hogy mi vár rám. Az egyértelmű volt, miként folyik a verseny (öt for-

duló, havi bontásban, e-mailen keresztül), de a tartalom tekintetében olyan volt, mint a hobbitoknak a Sír buckák: sűrű kód! Gondoltam, hogy nem egy sima kérdés-válasz kvízre kell számítanom – ahhoz egy internetes keresés elég lett volna –, de ezen felül nem tehettem mást, mint hogy megvárom a verseny kezdetét.

Amikor aztán végre megérkezett az első e-mail, úgy éreztem magam, mint egy kisgyerek, aki új játékot kapott, és ez az érzés kitartott a többi fordulónál is. Változatos kihívások a kvízektől a rébuszokon keresztül a keresztrejtvényekig, akár egy rejtvényújságban.

Voltak könnyebb feladatok is, de ahol az emlékezet már nem volt elég, ott a Professzor műveiben kellett keresgélni. Máshol egy kis fantáziára (vagy humorra) volt szükség, komplexebb feladatoknál pedig sok-sok intuíció, kutatás – vagy a kettő együtt – kellett, hogy eljussak a megoldásig.

Aztán ott voltak a kreatív feladatok! Sose gondoltam volna: rajzolni, mesélni vagy egy cikket megírni az utolsó dolog volt, amit egy levelező versenynél vártam volna. Bár a felszínen ezek tűnhetnek a legegyszerűbb feladatoknak, mivel egy kis fantázia is elég hozzájuk, a valóságban ezek várják el a legnagyobb odafigyelést: a kvízeknél a megoldás ott van, csak meg kell találni – még ha ez nehéz is –, de ezeknél a kreatív feladatoknál nincs megfejtés. A feladathoz a választ nekünk kell megalkotnunk, akár megrajzolva vagy leírva, esetleg szó szerint megépítve. Ezek során akaratlanul is belevised saját magadat is a munkádba, a személyes elképzeléseidet a Tolkien által elmesélt karakterekről és a világról, amelyben mindannyian szívesen vándorolunk.

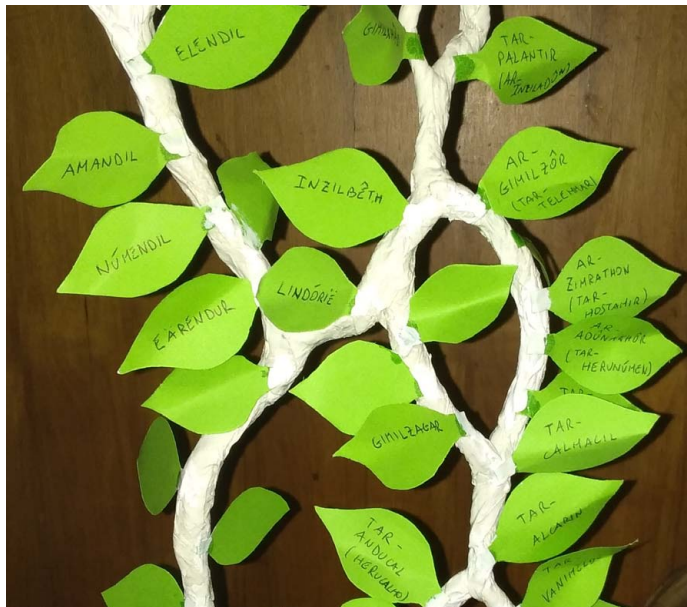
Erre újra és újra szükség is volt a feladatok megoldása közben, bizonyos részek újraolvasásával, könyveken és korokon keresztül. Egyszer egy kiemelt szereplő sztoriját vagy egy név eredetét kellett végigkövetni, máskor egy konkrét nap időjárására figyelni: mindez egy állandó újralfedezése volt a Professzor műveiben kidolgozott hihetetlen mennyiségű részletnek.

A verseny során mindig türelmetlenül vártam a következő forduló érkezését, majd mikor megjött, örömmel ugrottam bele a könyvekbe (és az internet bugyraiba). Bár sok név sindarin, quenya vagy egyéb Tolkien által alkotott nyelveken van, rá kellett jönnöm, hogy sok más esetben én csak az olasz fordítást ismertem, így hiába tudtam pontosan a választ, az eredeti angol megfelelőt csak komoly kutatások árán találtam meg. Ez egy remek lehetőség volt, hogy bővísem a könyvekről eddig összeszedett tudásom.

Nem sikerült mindig minden kvízt megoldanom, sajnos néha nem volt elég időm a kreatív részekre, de ezektől

függetlenül (némi meglepetésemre) jó eredményt értem el, és ennek nagyon örülök.

És bár még csak most lett vége, már alig várom a következő versenyt!

Kép: Renzo Caimotto (Daeron Vardamir) [TLV 2018/2019]

Tolkien Levelező Verseny: Döntő (2019. április 27.)

Írta: Durányik Roland (Roli)

A TLV számomra mindig is különleges volt, hiszen, mint sokan mások, én is ezen a versenyen keresztül ismerkedtem meg az MTT-vel, ahonnan egyenes út vezetett az első táboromba, majd más rendezvényekre is. Gimnáziumi éveim alatt négy alkalommal vettem részt a versenyen egy remek négyfős csapat lelkes tagjaként. Érdekes belegondolni, hogy két éve egy hasonló beszámolót írtam az akkori döntőről, melyről okkal feltételeztem, hogy az utolsó TLV-m lesz. Nos, versenyzőként tényleg az utolsó volt, viszont úgy alakult, hogy még azon a nyáron bekerültem a következő idény szervezői közé.

Az idei, 13. TLV élő döntője szokás szerint április végén, öt írásbeli fordulót követően került megrendezésre, helyszínéül pedig a már korábban jól bevált budapesti Derkovits Gyula Általános Iskola szolgált. Erről az oldalról még mindig egészen újdonság volt számomra a verseny, hiszen ez még mindig csak a második TLV-szervezésem volt. Míg tavaly a hobbit kategóriát, idén a dúnadanokat láttam el változatos feladatokkal az év során. Őszintén szólva, ez a kategória közelebb is áll hozzám, ugyanis versenyzőként is ebben vettem részt a legtöbbször.

A döntő tizenhárom csapata számára igyekeztünk minél változatosabb feladatokkal előállni. A résztvevők

egyik fele három nagyobb csoportba verődve állított össze egy-egy színdarabot, melynek a témáját és a műfaját is véletlenszerűen húzták ki: így születhettek meg olyan abszurd jelenetek, mint Bilbó születésnapjának noir veziója vagy az Öregerdőben való eltévedés sitcom változata. A versenyzők nagyon élvezték a feladatot, csaknem egyből rápörögtek, ötleteltek, végül pedig igazán kreatív és humoros megvalósítások születtek.

Ezalatt a többiek az állomások feladatait oldották meg. Idén nyolc állomással készültünk, melyek közt voltak tudást igénylő feladatok, mint a vaktérképes vagy a hibás idézetek javítása, de előfordultak könnyedebb, játékosabb, humorosabb állomások is, mint a memóriajáték vagy a találós kérdés. Emellett a már hagyománnyá vált kreatív feladatok is megmaradtak: a tolkieni jelmez és étel, amiket már a döntő előtt el kellett készíteniük, majd ott pontoztuk őket. Idén is találkozhattunk igényesen megvarrt, szép jelmezekkel, valamint látványos, kreatívan összeállított, finom ételekkel is. Bár voltak könnyebb-nehezebb állomások, összességében a versenyzők jól vették az akadályokat: a legnehezebb feladatnak a vaktérképes, a legkönnyebbnek pedig a memóriajáték bizonyult.

Én egy lazább állomás felelőse voltam, ahol a csapatoknak élőképet kellett alkotniuk a kihúzott jelenetekből. Számomra érdekes volt szembesülni vele, hogy mennyire sokféleképpen viszonyultak a feladathoz, illetve magához a versenyhez is. Voltak, akik a lehető legkomolyabban vették, törekedtek minél precízebben, „lore-hűbben” megoldani mindent, míg mások könnyedebb, olykor humorosabb, ám korántsem rossz megoldást választottak. Nagy élmény volt látni, mennyire más szemmel néztek, másképp valósítottak meg egy-egy jelenetet, mint ahogy azt mi elképzeltük, amikor összeállítottuk a feladatot. Sokat nevtünk ezeken a sajátos értelmezéseken, felüdülve

Fotó: Fehér Viktória (Elbereth)

szemléltük a versenyzők kifogyhatatlan kreativitását és lelkesedését. Sőt, néhány poénos elszólást és aranyköpést mai napig felemlgetünk, ilyen pl. a „G1K” – avagy, hogy Glaurung egy kukac...

Úgy gondolom, ez a lelkesedés az, ami a TLV varázsát adja, mind a versenyzői, mind a szervezői oldalról. Noha egészen más mindkettő, hiszen míg nem is olyan rég versenyzőként még egykori csapattársaimmal azon pörögünk, hogy milyen kaját vagy jelmezt csináljunk, szervezőként már az állomások feladatainak összeállítása jelentette a döntőre való készülődést; a fő kérdés pedig nem az már, hogy vajon hány pontot fogunk kapni, hanem, hogy mik azok a feladatok, amiket a versenyzők legalább annyira élveznek majd megoldani, amennyire mi élveztük egykor: amik szórakoztatóak, de közben elgondolkodtatóak, és kihívást is jelentenek. Még ha menet közben sokszor meg is gyűlt a bajunk vele, ezért megéri részese lenni, ugyanis látni ezt a lelkesedést felbecsülhetetlen. Amikor országsszerte mindenfelől érkeznek általános és középiskolás diákok a versenyre, ami immáron 13 éve kerül évről évre megrendezésre: ez bizonyítja igazán Tolkien műveinek időtállóságát, hiszen minden generációban lesz, aki hozzánk hasonlóan csodálja az ő világát és mitológiáját.

Fotó: Noób Árpád (Ardeth)

éreztem, van valami mélyebb történet (mítosz), aminek a részei vagyunk, és egy láthatatlan szálon zavartalanul összeköt minket. Valami, amihez mindenkinek a lelke erőlködés nélkül igazodik. A saját belső értékrend és a természetes harmóniára való törekvés hívja elő ezeket a pillanatokat. Jó csendben lenni, menni együtt. Vagy hallgatni az avar zörejét, befagyott pocsolyák jegét ugrálva feltörni, megfigyelni parányi erdőlakókat – néha nagyobbakat is –, értelmes beszélgetésekbe elegyedni útközben, szendén mosolyogni szószövegeken, lelkesen hallgatni a világ egy másik mélységét ismerő kószatárs szavait, megérkezni az alaptáborba, és néha valami elképesztő sütikötemény társaságában fejezni be a túrát. Jó érzés, hogy nem kell megmagyarázni magam – egyszer sem kaptam ostoba kérdéseket –, hogy introvertáltan és hiperérzékenyen lehetek szuperszociális, csupán azzal, hogy ott vagyok. Hogy jelen vagyok minden lépésben. Hogy tudok nemcsak egyszerre, hanem együtt lépni veletek. Tavaly voltam először KÖMT-ön, és annak az évnek ez volt a csúcsmélnye. Ekkor kezdtem el felfedezni (rákeresni a Facebookon), hogy mi van még a Tolkien Társaság tarsolyában, melyik területen érzek erősebb motivációt a kapcsolódáshoz.

Megtalálás után azonnal jelentkeztem a Kószakommandó csoportjába. Hosszútávgyaloglóként a túrázás lételemem, az ember és a természet minden szintű interakciója számomra az egyik legmélyebb ihletforrás az életben. Így érkeztem az első túrára tavaly ősszel. Csobánkáról indulva sétáltunk a Ziribár mellett elhaladva, a Hosszú-hegy lapos hágóin keresztül Pilisszántóra. Ahol nekem az otthon van, amikor otthon élek.

Tulajdonképpen a kószák hazakisértek. És tényleg hazakisérve éreztem magam. Így köszöntem el tőlük:

„Van, ki vándor, s hazaér.”

Fotó: Deák Adri (Pillangó)

Találkozás a Kószakommandóval Írta: Raffay Réka (Zengő)

„Van, ki vándor, s hazaér.” Az idei első tavaszi túra volt ezidáig az utolsó nekem, de nagyon remélem, hogy idén ősszel, amikor újra hazaérek, kószálni fogok veletek tovább. *Kószáre necesse est* – így éreztem magam az első kószákkal átsétált kommandó után. Jöttem, és különösebb beilleszkedés nélkül beleillemtem. Ez volt az a pont, ahol